

polofuturyzm:
program dla
generacji
wirtualnej
rzeczywistości
i patriotyzm
sieci
neuronowych

Wersja 1.0

Wersja tl;dr / abstrakt (przeczytaj cały tekst aby lepiej zrozumieć wersję skróconą)

Polofuturyzm jest etnofuturyzmem i powstał w celu walki z kryzysem tożsamości i zawłaszczonymi zbiorowymi wyobrażeniami przyszłości. Polofuturyzm postuluje tworzenie spekulatywnej przestrzeni do publicznej dyskusji o obecnych i przyszłych problemach; a także zaangażowanie w działania projektowe, których celem jest stworzenie gruntu pod pozytywne przemiany społeczno-technologiczne. Polofuturyzm odrzuca nostalgię (retrotopie) i liberalną narrację. Jak wskazuje nazwa, polofuturyzm dotyczy spraw Polski – tożsamości, estetyki, historii, kultury, języka, itd. Odrzuca jednak pojmowanie polskości poprzez ograniczony zestaw ikon i motywów, narzucony przez elity symboliczne. Tak samo, odrzuca jakiegolwiek elitystyczne narracje. Polofuturyzm zawiera w sobie wartości i ideały: empatię i dążenie do ograniczania cierpienia; dialogiczność; pragmatyzm, transparentność i otwartość. Program ostrzega, że brak zaangażowania w tworzenie przyszłości prowadzi do przejęcia przyszłości przez korporacje. Samych polofuturystów i polofuturystki zachęamy do aktywnego działania, wymagamy jednak pełnej transparentności działań. Nakazujemy również cytowanie swoich źródeł i dążenie do popularyzacji wiedzy naukowej. Prosimy również o zrozumienie wpływu biologicznych podstaw na funkcjonowanie człowieka i społeczeństwa, a także zrozumienie, że wiedza jest konstruowana społecznie. Wskazujemy na silny związek człowieka z technologią i wzywamy do przejęcia procesów projektowania technologii tak, aby służyły wspólnotom, a nie korporacjom. Jednocześnie większość działań polofuturystycznych będzie zawierać się w obrębie pola sztuki i rozrywki. W związku z tym zachęamy do tworzenia science-fiction, utopii i dystopii - za pomocą różnych kanałów przekazu: gier, filmów, muzyki, książek, itd. Przestrzegamy jednak przed estetyzacją i ograniczeniem do konwencji gatunkowych. Celami polofuturyzmu jest: tworzenie wielu alternatywnych wizji przyszłości, przestrzeganie przed negatywnymi przyszłościami (dystopie), proponowanie rozwiązań na rzecz lepszej przyszłości (utopie), krytyka teraźniejszości (science-fiction), działania na rzecz polepszania dialogu społecznego, umacnianie więzi społecznych.

Potrzebujemy przyszłości. Oto program polofuturystyczny, dający wskazówki jak do niej dążyć.

Świat ma wiele problemów, między innymi: spowodowane korporacyjnym multikulturowym globalizmem

kryzysy tożsamości

oraz

spowodowane przyspieszającym postępem technologicznym

kryzysy czasowości

Kryzysy tożsamości oznaczają utratę poczucia „kim się jest”, w kontekście swojego pochodzenia.

Kryzysy czasowości oznaczają to, że relacje między przeszłością, teraźniejszością i przyszłością (w dyskursie, nie w fizyce!) stały się bardziej skomplikowane niż jesteśmy to w stanie łatwo pojąć, oraz że istnieją grupy, które wykorzystują naszą ignorancję i operują pojęciami związanymi z czasem dla własnego zysku. Kryzysy czasowości oznaczają również strach przed przyszłością i to, że grupy interesu wykorzystują strach dla własnych korzyści.

Rozwiązaniem tych dwóch problemów są etnofuturyzmy (m.in. afrofuturyzm, arabfuturyzm, latinxfuturyzm, sinofuturyzm, rdzenny futuryzm). Są to ruchy – metanarracje (narracje o narracjach), służące do przeniesienia tożsamości danej kultury do spekulatywnej przestrzeni, tak aby stworzyć krytyczną perspektywę na kulturę w teraźniejszości. Spekulatywna przestrzeń najczęściej jest realizowana poprzez gatunek science-fiction, ale używając pojęcia „spekulatywna przestrzeń” mamy na myśli abstrakcyjne pojęcie spekulowania „na temat” danej kultury, np. za pomocą wyobrażania sobie przyszłości. Takie strategie są potrzebne z jednego szczególnego powodu: imaginarium przyszłości (tzn. zestaw zbiorowych wyobrażeń o przyszłości) zostało zdominowane przez korporacje technologiczne i (przeważnie) amerykańskie science-fiction. Pozostałej części świata pozostała przeszłość i tworzenie retrotopii (utopii umieszczonych w przeszłości) lub utknięcie w niekończącej się teraźniejszości i strach przed przyszłością.

W związku z powyższym widzimy konieczność stworzenia POLSKIEGO ETNOFUTURYZMU. Niech to będzie PoloFuturyzm. Polakofuturyzm. PLFuturyzm. 波兰未来主义. Zanim pojawią się pierwsze postulaty, kilka założeń co do samego programu: przyjęliśmy, że program musi być napisany (dość) prostym językiem, tak aby nie przypominał bełkotu. Uważamy, że treść tekstu nie staje się lepsza, jeśli jest niezrozumiała. Tekst wciąż jest w akademickim stylu i wykorzystuje pojęcia charakterystyczne dla etnofuturystycznych manifestów; pewnej konkretnej terminologii nie dało się uniknąć, stąd staramy się wyjaśniać ją na miejscu. Drugie założenie: program ma być otwarty i transparentny. Otwarty – to znaczy, że chcemy aby był powielany, replikowany i aby powstawały jego mutacje. Transparentny – ponieważ chcemy otwarcie przedstawić intencje i oczekiwania programu. Po trzecie: możemy co najwyżej zaproponować sposób myślenia. Bez dzieł i dyskusji tworzących polofuturyzm, polofuturyzm nie istnieje.

Ze względu na krótką formę programu, nie rozwijamy szerzej zawartych tu myśli. Chcesz dowiedzieć się więcej? Zajrzyj do bibliografii.

1. Przeszłość – pamiętaj o przeszłości, ale przestań w niej żyć

Idealizowanie przeszłości nie tylko nie rozwiąże obecnych problemów, ale też nie

doprowadzi w żadne konkretne miejsce - przeszłość już nie istnieje i nie można do niej wrócić. Przeszłość jest ważna i ma wpływ na to kim jesteś, ale na litość boską, nawet najwspanialsze rekonstrukcje i reinterpretacje nie sprawią, że ludziom w teraźniejszości i przyszłości będzie lepiej.

Tak - przeszłość jest ważna, jest niezbędna do rozumienia teraźniejszości. Przeszłość determinuje to jakie wybory możemy podejmować teraz, tworząc przyszłość. Pamięć o przeszłości należy podtrzymywać, nie można jednak budować na niej utopii. Polofuturyzm może zajmować się przeszłością, ale nie może jej bezkrytycznie gloryfikować.

2. Teraźniejszość - patrz krytycznie na teraźniejszość, ale w granicach rozsądku

Krytyczne rozumienie rzeczywistości jest bardzo ważne, niemniej jednak staje się ograniczające jeśli dotyczy wyłącznie teraźniejszości. "Koniec historii" jest wysmiewany przez niektóre środowiska, ale w pewnym sensie te same środowiska, które krytykują koniec historii, przyjęły liberalny sposób myślenia o nieustannym postępie i pewną wizję przyszłości (prędzej wyobrazić sobie koniec świata, niż koniec kapitalizmu). To samo dotyczy sztuki współczesnej, która nawet jeśli jest aktywistyczna i atakuje "problemy świata", to i tak działa w neoliberalnym paradygmacie, działając tym samym na rzecz jego reprodukcji i nie prowadząc do żadnej zmiany. Ludzie, którzy dali się zdominować teraźniejszości albo przyjęli gotową wersję przyszłości (zadaj pytanie - stworzoną przez kogo?), boją się przyszłości, nie widzą przyszłości, albo nie myślą o przyszłości. Strach przed przyszłością wynika z tego, że neoliberalny projekt płonie, a w raz z nim płonie wyobrażona przyszłość. Polofuturyzm może służyć do eksplorowania różnych poważnych i niepoważnych alternatyw dla obecnej formy kapitalizmu.

3. Przyszłość

Problem przyszłości to problem sprawczości, problem wyobraźni i problem podejmowania działań. Sprawczość oznacza subiektywne poczucie zdolności do dokonywania zmian. Zostawmy na boku kwestię, czy istnieje wolna wola i na ile świat jest deterministyczny. Ludzie którzy zmieniają przyszłość się nad tym nie zastanawiają. Zostawmy na boku kwestię, czy jednostka może coś zmienić. Załóżmy, że może. W tym programie postulujemy, że przyszłość można zmienić i pierwszym krokiem do tego jest wyobrażanie wielu możliwych przyszłości. Jeśli ktoś mówi, że przyszłość jest nieunikniona, to zadaj sobie pytanie - czy tej osobie, grupie lub instytucji zależy na utrzymaniu jakiejś wizji przyszłości? Kontrola przyszłości jest związana z władzą. Tworzenie przyszłości to akt ograniczania wielu możliwości. Im mniej możliwości, tym większa władza (tego kto dokonuje ograniczeń). Im więcej możliwych wyobrażeń przyszłości, tym trudniej jest przejąć kontrolę nad przyszłością. Postulujemy tworzenie wielu przyszłości, za pomocą spekulatywnej fikcji, utopii, dystopii, science-fiction i innych gatunków. Postulujemy wykorzystanie spekulatywnej fikcji do krytyki teraźniejszości i przeszłości. Stwórzmy razem wspólnoty wyobraźni.

Postulujemy tworzenie sztuki projektowej - mającej na celu proponowanie zmian, projektowanie prawdziwych rozwiązań, a także całkowicie nierealnych i absurdałnych pomysłów - które mogą zmienić zbiorowe myślenie o tym co może być zrobione i jakie możliwości są możliwe do wykorzystania. Jeśli nikt nie wyobrazi

sobie jakichś dobrych rozwiązań (utopia), to nikt nie wcielił ich w życie. Jeśli nikt nie wyobraził sobie pewnych złych rozwiązań (dystopia), to być może nie będzie się dało ich uniknąć. Jeśli nikt nie umieścił tych wyobrażeń w formie (nie opublikuje), to przepadną. Dlatego postulujemy, żeby wyobrażać sobie nowe przyszłości i koniecznie powoływać je do istnienia za pomocą formy: książek, obrazów, opowiadań, gier, grafik, muzyki, komiksów, obiektów z drukarek 3D, tweetów, blogów, filmów, podcastów, dyskusji, kłótni, działań politycznych. Jednocześnie przestrzegamy, by unikać preskrytywizmu i autorytaryzmu (preskrytywizm, tzn. narzucanie norm). Każda utopia może stać się czyjąś dystopią. Co więcej, utopie z definicji są nieistniejące, nierealizowalne. Stąd utopii nie da się stworzyć w rzeczywistości, można do niej jedynie dążyć.

4. Etnofuturyzm

Postulujemy aby przyszłość była nierozrwalna z Polską. Wyobrażone przyszłości pozwolą budować zbiorową tożsamość (tzn. pozwolą odpowiedzieć na pytanie kim jesteśmy). To oznacza konieczność wykorzystywania polskiej kultury, historii, estetyki. Nie oznacza to jednak folklorystyki. Polską kulturą są w takiej samej mierze chłopskie chałupy, co bloki z wielkiej płyty, grodzone apartamenty i podmiejskie wille. Naszą kulturą jest Światowid, Czarna Madonna, Jezus ze Świebodzina. Polską historią są w równej mierze porażki i wstyd, co wygrane wojny i bohaterzy. Polską kulturą jest i disco polo i Penderecki. Polofuturyzm nie powinien oceniać jaka kultura jest dobra, a jaka zła.

Jednakże – ponieważ obecnie dominującym językiem na świecie (lingua franca) jest angielski, polofuturystyczne dzieła powinny być tłumaczone, w celu poszerzenia zasięgu polskiej kultury. To również powinno dawać do myślenia, w obliczu pytania – jaka jest rola polskości w stosunku do reszty świata? Jak polska perspektywa może pomóc rozwiązywać globalne problemy?

5. Antyelityzm

Narracje są często zdominowane przez elity (intelektualne, finansowe, klasowe). Zwracamy uwagę na ten fakt i nawołujemy do odebrania narracji elitom. Za szczególnie szkodliwy uznajemy pogardliwy, lekceważący lub protekcyjny stosunek inteligencji do osób znajdujących się poniżej klasy średniej. Tak, ten tekst jest w dużej mierze skierowany do elit produkcji kulturowej (tzn. osób które potencjalnie mogą przyczynić się do tworzenia kultury). To jest więc moment na autorefleksję.

6. Wyrwanie z pańszczyźnianej świadomości ograniczającej potencjał kulturowy

Afrofuturyści nawołują aby „Czarni wyrwali się ze swojej niewolniczej świadomości, aby zdać sobie sprawę z nieograniczonych możliwości znajdujących się we Wszechświecie”. Analogicznie, wzywamy Polaków do wyrwania się ze swojej pańszczyźnianej świadomości i odkrycia nowej podmiotowości oraz idącej za tym sprawczości. Tylko w ten sposób będziemy mieli pełen potencjał do przeprowadzania pozytywnych zmian społeczno-technologicznych. To samo dotyczy zależności kolonialnych i peryferialnych. Świadomość bycia gorszym od jakichś regionów Europy lub świata jest ograniczająca i upośledzająca. Świadomość bycia lepszym od jakichś regionów Europy lub świata jest szkodliwa i kontrproduktywna. Tym samym

potępiamy plemienność rozumianą jako „my kontra oni”.

7. Empatia, szczerość i ograniczanie cierpienia

Wartości, którymi powinny kierować się osoby polofuturystyczne - to empatia, szczerość i dążenie do ograniczenia cierpienia (zarówno fizycznego jak i psychicznego). Jakiegokolwiek są twoje poglądy polityczne, w centrum twojego rozumowania powinny być zawsze dwa imperatywy: (1) zrozumienie innych osób na poziomie emocjonalnym i racjonalnym, (3) bycie szczerym, szczerą w stosunku do siebie i reszty społeczeństwa, (2) oraz takie postępowanie, aby zmniejszyć istniejące we wszechświecie cierpienie.

8. Dialogiczność

Efektem działań polofuturystycznych musi być wielostronny dialog. Czy to na drodze deliberacji, czy mediacji - polofuturyzm musi tworzyć wiele perspektyw (i je integrować w coś sensownego, co może służyć za porozumienie między wieloma stronami). Zinternalizowana (głęboko przyswojona) empatia pozwala twórcom i twórczyniom polofuturystycznym na rozumienie punktu widzenia osób o przeciwnych poglądach polityczno-obyczajowych. Empatia - czyli współodczuwanie drugiej osoby; rozumienie emocji, sposobu myślenia i perspektywy drugiej osoby. Nie oznacza to postawy konformistycznej. W razie potrzeby należy wyważyć wszelkie drzwi stojące na drodze do rozwiązania problemów (w granicach prawa i konsensualności).

9. Pragmatyzm

Działania polofuturystyczne powinny być reakcją na faktyczne problemy i powinny wychodzić z propozycjami rozwiązań. Rozwiązania mają charakter spekulacji, ale nie jest to usprawiedliwienie dla intelektualnego lenistwa. Polofuturyzm jest produkcją wiedzy, a wiedza ta musi być oparta na badaniach i musi mieć potencjał do rozwiązywania problemów z prawdziwego świata.

10. Strach przed inżynierią społeczną i innymi terminami

Utopie, modernizm, włoski futurizm i inne podobne nurty zaszczyliły niechęć do projektowania przyszłości, ze względu na konotacje z faszyzmem, totalitaryzmem, eugeniką, inżynierią społeczną, itd. Stąd zrozumiałe jest odrzucenie wszelkich prób sterowania społeczeństwem. Jednak musimy zdać sobie sprawę, że społeczeństwo jest nieustannie poddawane zmianom przez wiele grup interesu. Wiele z tych zmian jest przeprowadzana w sposób celowy. Korporacje technologiczne, np. za pomocą portali społecznościowych, wywołują głębokie zmiany w zachowaniu populacji, a ich celem jest monetyzacja zachowań. Twórcy aplikacji nie mają oporów moralnych przed wykorzystywaniem wiedzy o funkcjonowaniu ludzi, w celu maksymalizacji zysku. Wciąż nie znamy pełnych konsekwencji kapitalizmu informacyjnego, oraz nowych wielkich technologii: uczenia maszynowego, sieci neuronowych, zalgorytmizowanych systemów interakcji. Jednym z najważniejszych działań naszego pokolenia będzie ekspozycja tych systemów i próba stworzenia alternatywnych, mających pozytywne skutki. Jakiegokolwiek działania zmieniające tkankę społeczną muszą być całkowicie transparentne.

11. Akademia

Środowisko naukowe powinno zaangażować się w tworzenie przyszłości. Jeśli

akademia nie weźmie za to odpowiedzialności – zrobią to korporacje. Oddaliśmy zarzut o tym, że to naruszy obiektywność nauki – nauka dąży do obiektywności, ale to nie oznacza, że sama jest całkowicie obiektywna. Nauka i tak ma wpływ na rzeczywistość (jeśliby nie miała, to po co miałyby istnieć?). Dużo większym zagrożeniem jest używanie nauki jako narzędzia w retoryce politycznej, lub traktowanie uniwersytetów jako podwykonawców dostarczających technologię i know-how prosto do korporacji. Wzywamy więc akademię do świadomego udziału w projektowaniu przyszłości; przy jednoczesnym zachowaniu rygorystycznych metod naukowych, silnego etosu moralnego i pełnej transparentności.

Wzywamy również do integracji pól naukowych i osłabiania sztucznych podziałów – ponieważ rzeczywistość jest jedna, a nie podzielona na wiele dziedzin i specjalizacji. Poszczególne pola wiele tracą, izolując się w swoich metodologiach i angażując w bitwy podjazdowe przeciwko konkurencyjnym dziedzinom. I tak jak obecna rzeczywistość jest jedna, przyszłość też nie będzie rozbita na dziedziny i poddziedziny. Konieczne jest też zwiększenie wysiłków do skutecznego przekazywania wiedzy. Nikogo nie obchodzą rozwiązania naukowe, jeśli będą zrozumiałe tylko dla wąskiej grupy ludzi. Przekazywanie wiedzy jest ważnym polofuturystycznym celem.

12. Zrozumienie

Jednocześnie uważamy za niezbędne rozumienie trzech rzeczy: (1) ludzie są zwierzętami, (2) umysł jest nierozłączny z mózgiem, (3) zrozumienie działania ewolucji. To nie jest wezwanie do społecznego darwinizmu. Społeczni darwiniści są nierozumiejącymi tych pojęć idiotami. To wezwanie do wykorzystania wiedzy o człowieku w taki sposób, aby zbudować mniej cierpiące i bardziej empatyczne społeczeństwo. Do tego należy dodać kolejną rzecz: (4) wiedza jest konstruowana społecznie. Zrozumienie tych czterech fenomenów (oraz relacji pomiędzy nimi) pozwoli na uniknięcie błędów polegających na poszukiwaniu odpowiedzi tam gdzie ich nie ma.

13. Technogeneza

Technogeneza oznacza koewolucję człowieka z technologią. Musimy pogodzić się z tym, że technologia w coraz większym stopniu determinuje to kim jesteśmy (naszą tożsamość). Przejęcie kontroli nad rozwojem technologii pozwoli nam na odzyskanie władzy nad własną tożsamością. Nie można powstrzymać algorytmizacji rzeczywistości. Jeśli ktoś uważa, że te procesy można zatrzymać – jest naiwny. Dlatego konieczne jest tworzenie systemów, które są zaprojektowane dla ludzi i wspólnot, a nie dla korporacji. Musimy się przygotować na postępującą robotyzację i gospodarkę, w której przedmioty zaczynają tracić wartość, ponieważ mogą być łatwo replikowane za pomocą drukarek 3D. Musimy być gotowi na to, że technologia będzie coraz bardziej przekraczać granice ludzkiego ciała i w pewnym momencie nie będzie już można rozdzielić człowieka od technologii.

14. Gry

Gry stają się najważniejszym medium naszego świata. Dlatego tam powinniśmy umieścić szczególnie duże wysiłki w celu przekazywania polofuturystycznych narracji.

15. Sztuka/rozrywka

Oczywistym sposobem tworzenia polofuturystycznych narracji jest wykorzystanie gatunku science-fiction. Polacy w kosmosie, Polska międzygalaktyczna, polski Frankenstein, polski cyberpunk, polskie post-apo, podróże w czasie Polaków, itd. Przestrzegamy jednak przed pułapką gatunku, tzn. ograniczeniem się do konwencji gatunkowych. Celem polofuturyzmu jest stworzenie tak zwanego wyobcowania poznawczego – za pomocą narzędzi science-fiction. Wyobcowanie poznawcze oznacza stworzenie krytycznej perspektywy, poprzez przedstawienie „znanego” w sposób obcy, nieznany. Czytelnik lub widz, mając przed sobą coś znanego (np. polskie społeczeństwo) – ale przedstawionego w sposób nieznany, jest zmuszony do spojrzenia na nowo na znaną rzecz (zrozumienia jej w nowy sposób, reinterpretacji itd.). Samo science-fiction nie jest celem polofuturyzmu.

To samo dotyczy estetyki – estetyzacja nie jest celem polofuturyzmu. Celem jest wykorzystywanie estetyki do eksplorowania polskiej tożsamości w związku z rozwojem technologicznym i niepewną przyszłością – a nie na odwrót. Np. science-fiction może być narzędziem do omawiania tematów, które są zbyt bolesne do poruszania w swoim własnym kontekście.

Nie chcemy też sugerować motywów. Polofuturyzm jest metanarracją. Każdy tworzy własny polofuturyzm.

To podsumowuje program polofuturystyczny. Chcemy aby polofuturyści dążyli do tworzenia wielu wyobrażonych przyszłości, oraz pracowali na rzecz wywołania pozytywnych przemian technologiczno-społecznych. Chcemy aby polofuturyści odebrali narracje gigantom technologicznym i ograniczonym politykom. Chcemy żeby polofuturyści propagowali wiedzę i zawsze cytowali swoje źródła. Chcemy aby polofuturyści dążyli do zbudowania dialogu społecznego i podejmowali się trudnych tematów. Chcemy aby polofuturyści patrzyli na rzeczywistość krytycznie, zachowując jednak optymizm. Chcemy aby polofuturyści byli zawzięci w swoich staraniach i udowodnili, że można pokonać brak sprawczości i inercję. Chcemy żeby polofuturyści działali na rzecz umacniania więzi społecznych i tworzenia silnej wspólnoty –

~~narodowej, etnicznej, polskiej, słowiańskiej, europejskiej~~

Podsumowanie w punktach:

- Polofuturyzm to etnofuturyzm: metanarracja, spekulatywna fikcja, działania projektowe
- Celem są pozytywne przemiany społeczno-technologiczne, umacnianie polskiej tożsamości, tworzenie alternatywnych narracji o przyszłości i budowanie wielostronnego dialogu
- Polofuturyzm odrzuca nostalgiczne idealizowanie i ideologizowanie przeszłości (co nie oznacza odcięcia od przeszłości)
- Polofuturyzm odrzuca liberalno-postmodernistyczną narrację i nadmierne skupianie się na teraźniejszości
- Polofuturyzm wymaga uświadomienia sobie skomplikowanych relacji czasowych, a także ujawnienia nieuczciwych praktyk niektórych grup interesu, które

wykorzystują dyskurs czasu dla własnego zysku (m.in. za pomocą środków retorycznych, ramowania)

- Polofuturyzm jest polski (w zakresie tożsamości, estetyki, historii, kultury, języka)
- Polofuturyzm jest otwarty (na kopiowanie, redefiniowanie)
- Polofuturyzm jest transparentny (wszelkie działania muszą być przekazane w sposób jawny)
- Polofuturyzm jest pragmatyczny (ma na celu podejmowanie rzeczywistych problemów)
- Polofuturyzm jest dialogiczny (jest częścią szerszej dyskusji, ma w inkluzywny/włączający sposób angażować wiele stron do wspólnego rozwiązywania problemów)
- Wartościami polofuturyzmu są empatia, szczerłość i dążenie do ograniczania cierpienia
- Zaangażowanie w polofuturyzm wymaga zrozumienia relacji między biologicznymi podstawami funkcjonowania człowieka, a strukturami społecznymi; a także skali w jakiej społeczeństwo kształtuje wiedzę, tożsamości, język i narracje
- Jednym z problemów przyszłości jest wpływ technologii na człowieka (zarówno tożsamość, jak i biologię – psychikę, ciało, mózg). Technologia jest problemem, ponieważ głównym celem stron rozwijających technologię jest zysk i na dłuższą metę skutki tego mogą być bardzo szkodliwe. Polofuturyzm powinien prowadzić dyskusję jak zaprojektować prospołeczną technologię
- Zaangażowanie w polofuturyzm wymaga cytowania swoich źródeł
- Polofuturyści powinni redystrybuować (przekazywać dalej) wiedzę naukową
- Utopia, dystopia i science-fiction to dobre gatunki dla polofuturyzmu. Mogą być punktem wyjścia do eksperymentów z tworzeniem alternatywnych narracji
- Co jest dosłownym celem polofuturystów i polofuturystek? Tworzenie i dokonywanie zmian
- Interpretacja pozostaje w rękach czytających. Nic co zostało tu napisane nie jest ostateczne

--Spółdzielnia Polofuturystyczna

Kontakt:

polofuturyzm@outlook.com

polofuturyzm@gmail.com

Bibliografia, inspiracje, dalsze czytanie:

Avanessian, A., Malik, S. (2016). The time complex: Post-contemporary.

Avanessian, A., Moalemi, M. (2018). Ethnofuturisms: Findings in Common and Conflicting Futures. W: Ethnofuturismen. Merve Verlag. 8-39.

Etnofuturyzmy:

Anderson, R. (2016). Afrofuturism 2.0 & the Black Speculative Arts Movement: Notes on a Manifesto. Obsidian: Literature & Arts in the African Diaspora, 42,

228-236.

Anderson, R., Jones, C. E. (2016). Introduction The Rise of Astro-Blackness. W Afrofuturism 2.0. The Rise of Astro-Blackness. Lexington Books. vii-xviii.

van Veen, tobias c., Anderson, R. (2018). Future Movements: Black Lives, Black Politics, Black Futures – An Introduction. TOPIA: Canadian Journal of Cultural Studies, 39, 5-21.

Parikka, J. (2018). Middle East and other futurisms: Imaginary temporalities in contemporary art and visual culture. Culture, Theory and Critique, 59 (1), 40-58.

Baudemann, K. (2016). Indigenous Futurisms in North American Indigenous Art. Extrapolation, 57 (1-2), 117-150.

Majali, S. (2015). Towards a possible manifesto; proposing Arabfuturism/s (Conversation A). Novelty Magazine, <http://noveltymag.com/towards-arabfuturisms/>

Suleiman, L. (2016). Afrofuturism and Arabfuturism: Reflections of a Present-day Diasporic Reader. Tohu, <http://tohumagazine.com/article/afrofuturism-and-arabfuturism-reflections-present-day-diasporic-reader>

Lek, L. (2016). Sinofuturism (1839-2046 AD). <https://vimeo.com/179509486>

Pojęcie retrotopii:

Bauman, Z. (2017). Retrotopia. Polity Press.

O post-pańszczyźnianej tożsamości:

Leder, A. (2014). Prześniona rewolucja: Ćwiczenie z logiki historycznej. Wydawnictwo Krytyki Politycznej.

O nauce:

Laudan, L. (1996). Beyond Positivism and Relativism: Theory, Method, and Evidence. Westview Press.

Wpływ technologii na społeczeństwo:

Berardi, F. (2017). Futurability: The Age of Impotence and the Horizon of Possibility. Verso Books.

Nodder, C. (2013). Evil by Design: Interaction Design to Lead Us into Temptation. John Wiley & Sons.

O'Shea, L. (2019). Future Histories: What Ada Lovelace, Tom Paine, and the Paris Commune Can Teach Us about Digital Technology. Verso.

Bridle, J. (2019). New Dark Age: Technology and the End of the Future. Verso Books.

Greenfield, A. (2017). Radical Technologies: The Design of Everyday Life. Verso Books.

O empatii, szczerości, cierpieniu:

Freinacht, H. (2017). The Listening Society. Metamoderna.

Science-fiction i utopie:

Gunn, J. (1985). Droga do science fiction. Od Gilgamesza do Wellsa (T. 1). Alfa.

Jameson, F. (1982). Progress versus Utopia; Or, Can We Imagine the Future?. Science Fiction Studies, 9 (2), 147-158.

More, T. (2016). Utopia. Verso.

Suvin, D. (1979). Metamorphoses of Science Fiction: On the Poetics and History of a Literary Genre. Yale University Press.

Suvin, D. (2010). Defined by a Hollow: Essays on Utopia, Science Fiction and Political Epistemology. Peter Lang.

O futuryźmie:

Rainey, L., Poggi, C., Wittman, L. (2009). Futurism: An Anthology. Yale University Press.

Zbiór manifestów epoki internetu:

Schmalstieg, M. (red.). (2016). Manifestos for the Internet Age. Greyscale Press. github.com/greyscalepress/manifestos.

Renaud, C. (red.). (2015). Cost of Freedom. A Collective Inquiry. <https://legacy.gitbook.com/book/costoffreedom/costoffreedom-book/details>